

22 homes i un desig

Van començar a baixar, abraçats, per les Rambles

La periodista Marta Romagosa publica el recull de relats *22 homes i un desig* (<http://www.megustaleer.com/libro/22-homes-i-un-desig/ES0155468v>) (Rosa dels Vents, 2018). Els contes, protagonitzats per personatges masculins, orbiten al voltant de pensaments, il·lusions, desitjos i pors que són alhora personals i universals. En llegim el relat *Mike*.

Foto: Roberto Trombetta

Mike

El primer dia que en Mike va veure la Jan, va saber que no en podria prescindir mai me?s.

-En que? penses? -li va preguntar ella mentre caminaven per Covent Garden buscant aquella botiga de formatges que uns amics els havien recomanat.

-Penso en que? hauria passat si no ens haguessin perdut les maletes i no ens hague?ssim trobat a la cua de reclamacions amb la mateixa cara d'indignacio?.

-Ben mirat hauri?em de donar les gra?cies a la companyia -afegeix la Jan mentre abraça en Mike al mig del carrer.

El primer dia que la Jan va veure en Mike no en tenia ni idea, que aquell britànic de costums tradicionals, conversa apassionada i bogeria per la seva feina seria l'home que acabaria amb tants d'anys de dir-se en veu baixa «No hi ha ningú en aquest món que et pugui aguantar».

Una cua per queixar-se no seria el lloc més romàntic del món. De fet, cap dels dos es va enamorar durant aquelles dues hores de crits, xiulets, males cares, gana, calor, plors de criatures... No en van tenir prou amb un retard de sis hores del vol que els portava de Nova York a Barcelona. El regal final va ser trobar-se que les maletes s'havien perdut.

La Jan vivia a Barcelona des de feia deu anys. Era de San Francisco, als Estats Units. Una publicista amb una feina molt ben pagada que un dia es va ensorrar i va decidir començar una nova vida a l'altra banda de l'Atlàntic fent de professora d'anglès en una acadèmia on no guanyava gaire, però hi havia trobat la pau que buscava i era feliç.

En Mike anava a passar unes setmanes per feina a Barcelona. Era el responsable artístic d'un espectacle musical i havia d'ensenyar al director local com s'havia d'encarrilar aquell muntatge que a Londres feia anys que omplia el teatre cada dia, *Els miserables*, de Victor Hugo. I aquí és on tots dos es van trobar.

La Jan escoltava una cançó d'aquest espectacle. De fet, tenia un munt de musicals baixats al mòbil. Se'ls posava per anar a fer classes de *spinning* al gimnàs o quan caminava Rambla avall fins a Colom, i després anava a veure el mar els pocs vespres que tenia lliures.

En Mike ho va veure. De fet, va sentir la melodia que tan bé coneixia, que sortia dels cascos de la noia mentre esperaven per denunciar la pèrdua de la maleta. Se la va mirar per sobre de les ulleres de sol que no s'havia tret perquè ningú veiés l'efecte del *jet-lag* tan escandalós que delatava la seva cara. Era una dona bonica, a qui li brillaven els ulls mentre escoltava aquella cançó, «Bring him home». Tenia uns quaranta anys a tot estirar, ampla de malucs, amb un escot pronunciat que no ensenyava res però en què t'ho podies imaginar tot, un cul ben dibuixat i unes cames molt llargues. Anava plana, per tant havia de ser més alta que ell si un dia es posava talons. I en aquell moment en Mike va tancar els ulls i se la va imaginar al seu costat. La va col·locar dins la seva vida i es va adonar que hi encaixava a la perfecció. No l'havia vista mai abans, ni tan sols dreta dins l'avió una de les desenes de vegades que s'havia aixecat del seient amb l'excusa d'estirar les cames. Tenia mala circulació, així que procurava que no se li adormessin i que no li fessin mal, caminant de puntetes pel passadís de l'avió.

-«Bring him home» és una de les cançons que més m'emocionen d'*Els miserables*. Tothom coneix «I dreamed a dream», però a mi només se'm posa la pell de gallina quan escolto aquesta...

La Jan es va treure els cascos i amb cara de sorpresa li va posar un auricular a l'orella per compartir amb aquell home que no coneixia el final d'aquella cançó. Tots dos amb els ulls tancats i la pell de gallina van sortir per art de màgia de la cua de reclamacions i es van traslladar en una mena de país del mai més on no hi havia ningú més que ells.

En Mike obria els ulls de tant en tant i veia la cara d'èxtasi de la Jan i aleshores va comprendre que el destí els havia unit. I qui era ell per no aprofitar aquella oportunitat?

-T'agradaria escoltar-la en directe?

-Ui, ja ho he fet tres vegades. La darrera fa quatre dies a Broadway. No vinc de Nova York de fer unes com-pres a la Cinquena Avinguda. Hi he anat una setmana només a veure musicals. És un regal que m'he fet de quaranta anys. No puc compartir amb cap amiga aquesta dèria. Com a molt n'aguanten dos i jo volia aprofitar tots els dies de la meva estada a la ciutat per tornar inoculada d'aquest virus deliciós. Ho he fet sola i ha estat sensacional.

No hi havia cap dubte, la Jan era la dona que feia temps que buscava. En Mike no havia tingut sort en les seves relacions anteriors. Havia aconseguit emportar-se al llit totes les que li havia vingut de gust, però l'endemà sempre se sentia buit. Només era sexe d'uns dies. Després tot quedava embolicat per una sensació de fredor. No trobava interessant cap conversa, ni tenia ganes de compartir res més amb elles. Una vegada, fa anys, es va pensar que havia trobat la dona ideal, la Margaret, amb qui va compartir uns quants mesos de la seva vida. Però el raspall de dents i la roba interior van tornar a marxar amb el mateix silenci amb què havien arribat. La feina se la va endur uns mesos al Japó, i en Mike va respirar tranquil de tornar a casa i no trobar-se una dona davant la pantalla del televisor, fent els exercicis que marcava un programa absurd per estar en forma. Ho van deixar estar de seguida.

La Jan i en Mike van continuar parlant sense mirar res més del seu voltant fins que van ser davant del taulell per fer la reclamació. El temps passava ràpid quan estaven junts.

Després van decidir que ho anirien a celebrar. Van compartir un taxi i van anar directament a la terrassa de l'hotel Alma, com li havia proposat ella, que coneixia a la perfecció les nits de Barcelona. Com que eren les set de la tarda d'un diumenge de setembre, s'havien oblidat del *jet-lag* i cap dels dos tenia cap compromís. Així que van deixar enrere el cansament i la ràbia d'unes maletes perdudes i van trobar per davant l'energia i les ganes d'allargar el dia unes quantes hores més.

Així va començar la història d'en Mike i la Jan. Dos estrangers que es van enamorar a poc a poc a Barcelona. Sense presses van anar trobant la manera de necessitar-se, de cuidar-se, d'esperar-se amb il·lusió a la sortida de les seves feines, de compartir passejos romàntics... Després s'escapaven els dies que tots dos tenien lliure per fer alguna excursió a Sitges, al Montseny, a les platges nudistes del Maresme... fins i tot un dia ella el va portar a Calella de Palafrugell i en Mike va quedar fascinat de veure aquell paisatge, aquelles voltes davant la platja, aquells camins de ronda, aquell arròs negre cuinat amb ceba caramel·litzada de Cal Gitano. En Mike havia descobert una nova vida al costat de la Jan i no la volia deixar escapar.

Feia tants anys que vivia a Nova York que ja no recordava que hi havia cels blaus més enllà dels gratacels, i verds i ocres més enllà del Central Parc. No hi havia estat malament, a Manhattan, durant tots aquells anys, però tenia ganes de tornar al seu Londres natal i treballar als teatres del West End on tot havia començat. Com li diria a la Jan que hi voldria tornar amb ella al seu costat?

La Jan va plorar el dia que en Mike la va fer entrar a la platea del Gran Teatre del Liceu amb l'excusa de veure l'assaig general de la nova funció que estaven a punt d'estrenar. No era veritat. Ja no hi quedava ningú, només una part de l'orquestra que, mentre la noia es dirigia cap a la fossa, va començar a interpretar la cançó d'*Els miserables* que els havia unit uns mesos enrere. En Mike va sortir d'un costat de l'escenari i mentre taral·lejava la cançó li va demanar si es volia casar amb ell i anar-se'n a viure plegats a Londres. Les llàgrimes van ser immediates.

Es van abraçar sense dir-se res. No calia. Tots dos sabien que aquella força al voltant dels seus braços era un «sí vull». I es van fer un petó tan dolç que els sis músics que quedaven a la fossa, tot i que no el van poder veure, com que el van intuir, van fer-se fonedissos a poc a poc i es va fer el silenci. Ells continuaven abraçats.

La Jan sempre ho feia. Al mig del carrer, a casa o davant d'amics i família. Quan volia abraçar en Mike se li posava al davant amb els braços mig oberts i ja ho tenia. Al principi d'anar a viure a Londres ho feia a cada cantonada i a en Mike li agradava. Se sentia segur i feliç, reclòs al voltant del seu cos. «Anirem de viatge de noces a Barcelona», li va dir en Mike aquell dia que buscaven formatges prop de Covent Garden. Ell volia tornar a fruit de la ciutat que els havia unit amb la Jan ja com a esposa al seu costat. I ella hi va estar completament d'acord.

Van voler allotjar-se en un hotel ben cèntric per poder caminar i moure's amb comoditat pels carrers que tan bé coneixien. Fins i tot havien quedat amb uns amics catalans de la Jan per anar a sopar i fer unes copes. Era agost i la xafogor, intensa, però ells eren dos enamorats sense calor ni res de què queixar-se. Com a molt feien una pensada al matí quan sortien de l'hotel i a mitja tarda canviaven d'opinió i tornaven a l'habitació per descansar una estona i estimar-se sobre els llençols, amb les finestres obertes. No els feia res si algú els veia. Era la Barcelona que els havia unit i no volien amagar-se de res.

Aquella tarda van baixar el Passeig de Gràcia per la banda que tocava el sol. Feia calor i la Jan va pensar que quan arribessin a la Rambla portaria en Mike a Can Boadas. Li semblava que no l'hi havia ensenyat mai i no s'ho podia perdonar. Volien baixar fins a Colom i fer de turistes típics agafant una golondrina. Els agradava caminar agafats de la cintura i abraçar-se de tant en tant.

-No ens tanquem en cap local, ara, Jan -li va dir en Mike rebutjant la possibilitat de fer un beure a la cocteleria que tan bé li havia venut. Fem-ho després, cap al vespre. Et sembla?

Van començar a baixar, abraçats, per les Rambles. Les seves figures es confonien entre el munt de turistes que feien exactament el mateix que ells. Però en Mike i la Jan avançaven amb la seguretat de passejar per la ciutat que els havia unit, que coneixien perfectament. Eren les cinc de la tarda del dijous 17 d'agost. Feia calor, la gent badava i s'aturava a cada racó, parlaven entre ells, feien fotografies ara amb el mòbil ara amb la càmera que els penjava del coll. De sobte un crit, uns xiscles, un soroll de furgoneta, unes rodes que envaïen aquell passeig sagrat per als turistes i els barcelonins, i un núvol fosc va pintar el cel de negre. El carrer de les flors i les camises de colors es va destenyir.

<https://www.megustaleer.com/libro/22-homes-i-un-desig/ES0155468>

MARTA ROMAGOSA

22

homes

i un

desig

ROSA DELS VENTS

22 homes i un desig (<https://www.megustaleer.com/libro/22-homes-i-un-desig/ES0155468>)

© Marta Romagosa.

© Rosa dels Vents, 2018.